

φορὰν ὅτι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν ὀλίγην ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς συνεπιβάτας του.

Δὲν ὑπάρχει ἀστείότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῆς λύσεως, μὲ τὴν ὁποίαν ἔξω τῆς ἐξουσίας τὰ κόμματα πολεμοῦν τὰς καταχρήσεις τῆς κυβερνήσεως, καὶ τῆς προθυμίας μὲ τὴν ὁποίαν ἐρχόμενα εἰς τὴν ἐξουσίαν υἱοθετοῦν αὐτάς. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς καταλαμβάνονται ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν διότι παρανομοῦν ἄλλοι ἀντ' αὐτῶν.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δίδει πολὺ μεγάλην ιδέαν περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ἀνθρώπων, εἶνε ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ὅλοι οἱ ἀγύρται τοὺς ἐξαπατοῦν μὲ τὰ ἴδια μέσα.

Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

ΑΦΙΛΗΤΗ

Ἐκ τῆς νέας συλλογῆς «Ἀμάραντος»

ΑΝΤΙ νάρθη νυφούλα ζωντανή
Στὴν ἐκκλησιὰ τῇ μοσχομυρισμένῃ,
Τί κρίμα! εἴκοσι χρόνων πρὶν γενῇ
Τὴ φέρουνε νυφούλα πεθαμένη.

Τὴν τριγυροῦν οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ
Καὶ τὴ φιλοῦνε γνώριμοι καὶ ξένοι,
Καὶ μόνον ἓνας ποῦ πονεῖ, πονεῖ,
Ἀσάλευτος δὲ μιὰ γωνιά προσμένει.

Μὲ χεῖλν ἁμαρτωλὰ καὶ κολασμένα
Δὲν θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν παρθένα
Καθὼς προστάζει ἡ γλῶσσα τοῦ παπᾶ

Ἀφίλητη κι' ὅταν ἐζοῦσε ἀκόμα,
Ἀφίλητη κι' ὅταν χαθῇ ἔς τὸ χῶμα,
Τέτοια τὴν κλαίει καὶ τὴν ἀγαπᾷ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ